

FEHÉR FERENC

A HOMOKRA ÉPÜLT VÁROS KAPUJÁBAN

Huszonkét éve mentem el innen, diákbatyummal,
s csak egy budárház tudta a Napnyugati ugarokban;
kapudban állok, homokra épült város —
üzenetedre mindent visszahoztam . . .
Mint gyerekkézben szorongatott ezüst —
az emlékek megfényesedtek;
ne láss hát te sem fáradtnak, öregebbnek . . .
Kapudómat se kérjed, királyok pusztája,
földsáncos donációja:
mint a Fekete Emberé a tálcán —
küszöbödön a fejem,
kín-vér csorog le róla . . .
Bégek deákja voltam,
de sosem kenyelfutója.
De hát váltsunk lovat! minek a rejtjeles beszéd;
váltsuk kenyérré az ezüst emlékezést —
a szót lesi tőlünk ez a szikkadt homok,
s a választ is — temetők fölött az alkonyok;
a választ, amely akár a szó,
semmit sem ér, ha könnyen kimondható,
ha nem halálíg hurcolható,
ha nem vallató és fogvacogtató —
úgy, ahogy őrizték kinverte lázban
a Sinkovits-fivérek a Sárgaházban;
vagy mint megcsalt ember azt, ami már emlék,
a halálíg hurcolt soha és a nemrég;
én ennyivel megelégednék,
ha valaki így várna még itt,
s ha ez lenne ott az üzenetben,
amiért jöttem, ifjúságomból gyúlt szerelemben,
és gyötrelomben —
mert homokfelhők ott lent is fölöttem,
elhallatszott-e ide, hogy húsz évig hörögtem?
Kapudban állok, homokra épült város,
és itt áll még tízezer fiad . . .
Akik ez ősszel jöttek falaid közé,
vállukra tettetted-e kezéd: »Fiam, te ki vagy?«
Engem már hagyjál magam bolyongni,
öreg tőkék közt áldón lerogyni,
de őket — a most érkezőket ne hagyd . . .
A magányuk s a hitük te vagy.